Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

16. července 2015 *

„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Volný pohyb zboží — Články 34 SFEU až 36 SFEU — Opatření s rovnocenným účinkem — Směrnice 94/11/ES — Články 3 a 5 — Úplná harmonizace — Zákaz bránit uvádění obuvi, která je v souladu s ustanoveními směrnice 94/11 v oblasti označování, na trh — Vnitrostátní právní předpisy, podle nichž musí být na štítku připojeném k výrobkům vyrobeným v zahraničí, na kterých je použito italské slovo ‚pelle', uvedena země původu — Výrobky propuštěné do volného oběhu"

Ve věci C-95/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunale di Milano (Itálie) ze dne 20. února 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 27. února 2014, v řízení

**Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC),**

**Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel)**

proti

**FS Retail,**

**Luna Srl,**

**Gatsby Srl,**

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh, C. Toader (zpravodajka), E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: L. Carrasco Marco, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. ledna 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC) G. Floridiou, A. Tornatem, M. Mussim, A. Fratini a G. P. Geminianim, avvocati,

* Jednací jazyk: italština.

— za Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel), G. Floridiou, A. Tornatem, M. Mussim, G. P. Geminianim a A. Fratini, avvocati,

— za FS Retail M. Sapiem, avvocato,

— za Luna Srl A. Cattel a M. Concetti, avvocati,

— za Gatsby Srl A. Terenzi, avvocato,

— za českou vládu M. Smolkem, jako zmocněncem,

— za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,

— za nizozemskou vládu M. Bulterman, B. Koopman a H. Stergiou, jako zmocněnci,

— za švédskou vládu A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren a K. Sparrman, jakož i L. Swedenborgem E. Karlssonem a F. Sjövallem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi G. Gattinarou a G. Zavvosem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. dubna 2015,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 34 SFEU až 36 SFEU, článků 3 a 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/11/ES ze dne 23. března 1994 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se označování materiálů používaných v hlavních částech obuvi prodávané spotřebiteli (Úř. věst. L 100. s. 37; Zvl. vyd. 13/13, s. 173) a článku 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 269, s. 1, dále jen „celní kodex Unie“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC), národním profesním sdružením, členem konfederace italského průmyslu, které sdružuje a zastupuje nejkvalifikovanější subjekty v odvětví kožedělného průmyslu, a Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel), neziskovým sdružením spotřebitelů, jehož cílem je sociální soudržnost, proti FS Retail, Luna Srl a Gatsby Srl, společnostem italského práva, ve věci uvádění na trh obuvi, na jejíž vnitřní stélce je uvedeno obecné označení, v italštině slovo ‚pelle‘ (kůže) nebo ‚vera pelle’ (pravá kůže), na trh v Itálii, aniž by tato obuv uváděla zemi původu výrobku.

### Právní rámec

*Unijní právo*

3 Podle článku 8 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8, dále jen „směrnice 98/34“), členské státy v zásadě musí Evropské komisi neprodleně sdělit každý návrh

technického předpisu, který chtějí přijmout. Rovněž Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu. Komise neprodleně oznámí ostatním členským státům návrh technického předpisu a všechny dokumenty, které jí byly předány. Členské státy neprodleně sdělí konečné znění technického předpisu Komisi.

4 Podle článku 9 této směrnice musí být přijetí návrhu technického předpisu sděleného podle článku 8 odloženo o tři měsíce ode dne, kdy Komise obdrží sdělení podle návrhu technického předpisu. Toto ustanovení mimo jiné stanoví, že se toto období prodlouží o šest měsíců, zaujme-li Komise nebo jiný členský stát do tří měsíců od tohoto dne podrobné stanovisko, z něhož vyplývá, že předpokládané opatření může vytvořit překážky volného pohybu zboží na vnitřním trhu. Přijetí návrhu je odloženo o 12 měsíců ode dne, kdy Komise obdržela výše uvedené sdělení, oznámí-li Komise do tří měsíců od tohoto data své zjištění, že se návrh technického předpisu týká obsahu jejího návrhu směrnice, nařízení nebo rozhodnutí.

5 Článek 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1), stanoví:

„Zboží, na jehož výrobě se podílely dvě nebo více zemí, pochází ze země, kde došlo k poslednímu podstatnému hospodářsky zdůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybaveným a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.“

6 Celní kodex Unie, který vstoupil v platnost dne 31. října 2013, zrušil nařízení č. 2913/92. Avšak článek 60 tohoto kodexu, který má v podstatě shodný obsah s obsahem článku 24 nařízení č. 2913/92, se podle čl. 288 odst. 2 uvedeného kodexu použije až od 1. května 2016.

7 První až třetí bod odůvodnění, jakož i pátý a sedmý bod odůvodnění směrnice 94/11 stanoví:

„vzhledem k tomu, že v některých členských státech existují předpisy o označování obuvi, jejichž záměrem je chránit a informovat veřejnost a rovněž zajišťovat oprávněné zájmy průmyslu;

vzhledem k tomu, že nejednotnost takových předpisů vytváří nebezpečí vzniku překážek obchodu v rámci Společenství, a tím narušení funkce vnitřního trhu;

vzhledem k tomu, že jednotlivé prvky společného systému označování obuvi by měly být přesně definovány, aby se zabránilo problémům vyplývajícím z rozdílnosti systémů;

[…]

vzhledem k tomu, že je v zájmu jak spotřebitelů, tak obuvnického průmyslu, aby byl zaveden systém, který pomocí přesných údajů o povaze materiálů používaných v hlavních částech obuvi sníží nebezpečí klamání;

[…]

vzhledem k tomu, že harmonizace vnitrostátních právních předpisů je vhodnou cestou k odstranění překážek volného obchodu; že tohoto cíle nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států; že tato směrnice stanoví pouze ty požadavky, které jsou nezbytné pro volný pohyb výrobků, na něž se vztahuje,

[…]“

8 Článek 1 odst. 1 druhý pododstavec této směrnice uvádí:

„Pro účely této směrnice se ‚obuví' rozumějí všechny výrobky s připevněnými podešvemi, které jsou určeny k ochraně nebo pokrytí nohy, včetně částí uvedených v příloze I a dodávaných na trh samostatně."

9 Článek 2 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy přijmou všechna nezbytná opatření k zajištění toho, aby veškerá obuv uváděná na trh vyhovovala požadavkům této směrnice na označování, aniž jsou dotčeny jiné příslušné předpisy Společenství.

2. Pokud je na trh uváděna obuv, která není v souladu s předpisy týkajícími se požadavků na označování, přijme příslušný členský stát odpovídající opatření podle svých vnitrostátních právních předpisů."

10 Článek 3 uvedené směrnice zní takto:

„Aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy Společenství, nesmějí členské státy zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky této směrnice na označování, na trh uplatňováním neharmonizovaných vnitrostátních předpisů upravujících označování některých druhů obuvi nebo obuvi všeobecně."

11 Článek 4 téže směrnice stanoví:

„1. Označení musí poskytovat informace o materiálu, určeném v souladu s přílohou I, který tvoří nejméně 80 % plochy vrchu, podšívky a stélky obuvi a nejméně 80 % objemu podešve. Jestliže žádný z materiálů nedosahuje nejméně 80 %, měla by být uvedena informace o dvou hlavních materiálech použitých ve složení obuvi.

2. Informace musí být uvedena na obuvi. Výrobce nebo jeho pověřený zástupce usazený ve Společenství může zvolit buď piktogramy, nebo písemné údaje alespoň v tom jazyce nebo jazycích, které mohou být v souladu se Smlouvou stanoveny členským státem, v němž dochází ke spotřebě, jak je uvedeno a znázorněno v příloze I. Členské státy ve svých vnitrostátních předpisech zajistí, aby spotřebitelé byli náležitě informováni o významu těchto piktogramů a aby tyto předpisy nevytvářely překážky obchodu.

3. Pro účely této směrnice se ‚označením' rozumí připojení požadované informace alespoň k jednomu kusu obuvi z páru obuvi. Toto označení může být provedeno natisknutím, nalepením, vyražením nebo připevněním štítku.

4. Označení musí být viditelné, dobře připevněné a přístupné; rozměry piktogramů musí být dostatečně velké, aby informace v nich obsažené byly snadno srozumitelné. Označení nesmí uvádět spotřebitele v omyl.

5. Výrobce nebo jeho pověřený zástupce usazený ve Společenství odpovídá za připojení označení a za správnost informací v něm obsažených. Není-li výrobce ani jeho pověřený zástupce usazen ve Společenství, připadá tato povinnost osobě, která je odpovědná za první uvedení obuvi na trh ve Společenství. Maloobchodník zodpovídá za to, že na obuvi, kterou prodává, je uvedeno vhodné označení předepsané touto směrnicí."

12 Podle čl. 5 směrnice 94/11:

„Podle potřeby mohou být k informacím požadovaným touto směrnicí připojeny dodatečné textové informace. V souladu s článkem 3 však členské státy nesmějí zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky této směrnice, na trh.“

*Italské právo*

13 Článek 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 ze dne 14. ledna 2013 o nových ustanoveních týkajících se použití výrazů v italském jazyce „cuoio“, „pelle“, „pelliccia“ a výrazů z nich odvozených nebo jejich synonym (GURI č. 25 ze dne 30. ledna 2013, dále jen „zákon č. 8/2013“) mimo jiné stanoví, že „[j]e zakázáno nabízet k prodeji nebo jinak uvádět na trh pod pojmem ‚cuoio’[useň], ‚pelle’[kůže], ‚pellicia’[kožešina] a jejich odvozeninami nebo synonymy, jak přídavnými tak podstatnými jmény, i pokud jsou vloženy jako předpony nebo přípony do jiných slov nebo pod druhovými názvy ‚pellame’ [kůže] ‚pelletteria’ nebo ‚pellicceria’ [kožešina], rovněž přeložené do jiného jazyka než italštiny, zboží, které není vyrobeno výlučně ze zvířecích pozůstatků, které byly speciálně zpracovány pro zachování jejich přirozených vlastností, a výrobky odlišné od výrobků uvedených v článku 1“. Výrobky získané při zpracování v zahraničí, které používají uvedené italské výrazy v italském jazyce, musí být povinně opatřeny označením s uvedením státu původu.

14 Podle této vnitrostátní právní úpravy představuje nevyvratitelnou domněnku klamání spotřebitele uvádění výrobků obsahujících neitalskou kůži a nesoucích údaje v italském jazyce na trh.

15 Zákon č. 8/2013 nerozlišuje mezi zbožím vyrobeným ve třetích zemích a zbožím legálně vyrobeným nebo uváděným na trh v jiném členském státě Evropské unie, než v Italské republice.

16 Podle článku 4 tohoto zákona má porušení zákazu uvádění na trh stanovený v této právní úpravě za následek uplatnění správních sankcí v částce pohybující se od 10 000 do 50 000 eur, jakož i správní zabavení dotyčného zboží.

**Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžné otázky**

17 Návrhem na předběžné opatření došlým dne 27. září 2013 předkládajícímu soudu požádaly UNIC a Uni.co.pel o přijetí mimořádných předběžných opatření vůči žalovaným v původním řízení.

18 Žalobci v původním řízení žalovaným vytýkají, že na italském území v rozporu se zákonem č. 8/2013 uvádějí na trh obuv, která má na vnitřní stélce obecné označení, v italštině „pelle“ (kůže) nebo „verra pelle“ (pravá kůže) bez uvedení země původu výrobku. Pokud jde o původ kůže, uvádí veřejnost v omyl tím, že kůži myslně přisuzuje italský původ, a to z důvodu italské ochranné známky, která zboží označuje. Mimoto označení „pelle“ nebo „verra pelle“ na vnitřní stélce nesprávně naznačuje, že jak celý výrobek, tak jeho části z kůže jsou italské, i když tomu tak není.

19 Žalobci se tedy domáhali, aby předkládající soud žalovaným v původním řízení zakázal na italský trh takovou obuv uvádět, pokud neobsahuje údaj uvádějící původ použité kůže. Rovněž se domáhaly toho, aby soud k rozhodnutí o zákazu připojil sankci pokuty.

20 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že některá obuv, které se týká věc zahájená před uvedeným soudem, se vyrábí v zemích, jako je Čína, jak je uvedeno na plastovém štítku připevněném k vnější stélce. Podle žalobců toto označení nicméně nesplňuje požadavky zákona č. 8/2013, protože se netýká konkrétně původu kůže jakožto složky obuvi, ale týká se původu obuvi v jejím celku. Proto by za

těchto okolností připojení údaje „vera pelle“ na vnitřní stélce mohlo spotřebitele vést k tomu, že by věřil, že tato obuv, ačkoli je zahraničním výrobkem, byla vyrobena z kůže italského původu. Pokud jde naopak o ostatní obuv, evropský nebo mimoevropský původ použité kůže je naopak sporný.

21 Předkládající soud se nejprve domnívá, že podle rozsudku Eggers (13/78, EU:C:1978:182, bod 25) dotčená ustanovení zákona č. 8/2013 mohou představovat opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením, jež jsou v rozporu s unijním právem, protože domněnka kvality spojené s lokalizací celého nebo části výrobního procesu v tuzemsku, která proto sama omezuje nebo znevýhodňuje výrobní proces, jehož fáze probíhají zcela nebo zčásti v jiných členských státech, je neslučitelná s jednotným trhem.

22 Předkládající soud se rovněž táže, zda unijní právo brání této vnitrostátní právní úpravě pouze, pokud se týká kožených výrobků, které byly zpracovány a legálně uvedeny na trh v členských zemích, nebo zda se rovněž týká kožených výrobků, které byly zpracovány ve třetích zemích a které dosud nebyly legálně uvedeny na trh v Unii.

23 Dále se tento soud táže, zda na článek 3 zákona č. 8/2013 zakazující volný pohyb obuvi, jejíž označení je však v souladu s požadavky směrnice 94/11, musí být nahlíženo tak, že ukládá povinnost uvádění původu neslučitelnou s článkem 5 uvedené směrnice.

24 Konečně se předkládající soud táže, zda celní kodex Unie a pravidlo, podle kterého zboží, do jehož výroby se zapojily dvě nebo několik zemí, pochází ze země, v níž došlo k poslednímu podstatnému zpracování nebo opracování, rovněž nebrání vnitrostátní právní úpravě dotčené v původním řízení.

25 Za těchto okolností se Tribunale di Milano rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání v rámci svého správného výkladu články [34 SFEU až 36 SFEU] použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 – který stanoví povinnost označování týkající se uvedení státu původu pro výrobky, které byly zpracovány v zahraničí a které používají [v italštině] výraz ‚pelle‘ – na výrobky z kůže, která byla legálně zpracována nebo uvedena na trh v jiných členských státech Evropské unie, když je takový vnitrostátní zákon opatřením s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení, jež je zakázané článkem 34 SFEU a není odůvodněné článkem 36 SFEU?

2) Brání v rámci svého správného výkladu články [34 SFEU až 36 SFEU] použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 – který stanoví povinnost označování týkající se uvedení státu původu pro výrobky, které byly zpracovány v zahraničí a které používají [v italštině] výraz ‚pelle‘ – na výrobky z kůže, která byla zpracována v zemích, jež nejsou členy Evropské unie, a které dosud nebyly legálně uvedeny na trh v Unii, když je takový vnitrostátní zákon opatřením s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení, jež je zakázané článkem 34 SFEU a není odůvodněné článkem 36 SFEU?

3) Brání v rámci svého správného výkladu články 3 a 5 směrnice 94/11/ES použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 – který stanoví povinnost označování týkající se uvedení státu původu pro výrobky, které byly zpracovány v zahraničí a které používají v italštině výraz ‚pelle‘ – na výrobky z kůže, která byla legálně zpracována nebo uvedena na trh v jiných členských státech Unie?

4) Brání v rámci svého správného výkladu články 3 a 5 směrnice 94/11/ES použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013, který stanoví povinnost označování týkající se uvedení státu původu pro výrobky z kůže, která byla zpracována v zemích, jež nejsou členy Evropské unie, a které dosud nebyly legálně uvedeny na trh v Unii?

5) Brání v rámci svého správného výkladu článek 60 nařízení č. 952/2013 použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 – který stanoví povinnost označování týkající se uvedení státu původu pro výrobky, které byly zpracovány v zahraničí a které používají [v italštině] výraz ‚pelle' – na výrobky z kůže, která byla zpracována v členských státech Evropské unie, a které dosud nebyly legálně uvedeny na trh v Unii?

6) Brání v rámci svého správného výkladu článek 60 nařízení č. 952/2013 použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 – který stanoví povinnost označování týkající se uvedení státu původu pro výrobky, které byly zpracovány v zahraničí a které používají [v italštině] výraz ‚pelle' – na výrobky z kůže, která byla zpracována v zemích, jež nejsou členy Evropské unie, a které dosud nebyly legálně uvedeny na trh v Unii?"

## K předběžným otázkám

*K směrnici 98/34*

26 Úvodem je třeba poznamenat, že Komise uplatňuje nepoužitelnost ustanovení zákona č. 8/2013, jelikož tato ustanovení byla přijata v rozporu s tříměsíčním obdobím odložení přijetí návrhu stanoveným v článku 9 směrnice 98/34.

27 Komise tvrdí, že obdržela sdělení týkající se zákona č. 8/2013 dne 29. listopadu 2012 a v souladu s čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34 uvedla, že lhůta pro přijetí tohoto zákona musí být odložena do 1. března 2013. Ve zjevném porušení tohoto ustanovení byl zákon č. 8/2013 přijat dne 14. ledna 2013 a vstoupil v platnost dne 14. února 2013.

28 Na jednání UNIC a Uni.co.pel potvrdily informace poskytnuté Komisí a dodaly, že italské orgány přijaly opatření k nápravě tohoto porušení závazných ustanovení směrnice 98/34 tím, že zrušily zákon č. 8/2013 na základě článku 26 zákona č. 161 ze dne 30. října 2014. Podle tohoto zrušovacího zákona musí být při dodržení povinností sdělení technických předpisů stanovených směrnicí 98/34 v této oblasti přijata nová právní úprava do dvanácti měsíců.

29 V tomto ohledu je třeba připomenout, že technický předpis nemůže být použit, pokud nebyl sdělen v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34, nebo pokud byl, byť byl sdělen, schválen a proveden před uplynutím tříměsíčního období odložení přijetí návrhu stanoveného v čl. 9 odst. 1 uvedené směrnice (viz rozsudky CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, body 41, 44 a 54, jakož i Unilever, C-443/98, EU:C:2000:496, bod 49).

30 V důsledku toho ve věci v původním řízení přísluší předkládajícímu soudu ověřit, zda zákon č. 8/2013 vstoupil v platnost v rozporu se lhůtou odložení přijetí návrhu stanovenou v článku 9 směrnice 98/34. V případě kladné odpovědi představuje porušení této lhůty podstatnou procesní vadu, která způsobuje neplatnost dotčeného technického předpisu. Jak uvedla generální advokátka v bodech 44 až 47 svého stanoviska, čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 nemůže být v takovém případě vymahatelný vůči jednotlivcům.

31 Jelikož se však na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance (rozsudek Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27, jakož i citovaná judikatura), je třeba odpovědět na otázky předložené předkládajícím soudem.

*K první a třetí otázce*

32 Podstatou první a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda články 34 SFEU až 36 SFEU a články 3 a 5 směrnice 94/11 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, jakými jsou předpisy dotčené v původním řízení, které mimo jiné zakazují uvádění na trh kožených částí obuvi, které pocházejí z jiných členských států nebo ze třetích zemí a v posledně uvedeném případě již byly uvedeny na trh v jiném členském státě nebo v dotyčném členském státě, pokud tyto výrobky neobsahují údaj týkající se jejich země původu.

33 Jelikož se obě tyto otázky týkají jak výkladu primárního práva, tak i výkladu směrnice 94/11, je především třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být každé vnitrostátní opatření přijaté v oblasti, která byla na úrovni Unie plně harmonizována, posuzováno ve vztahu k ustanovením tohoto harmonizačního opatření, a nikoli ve vztahu k primárnímu právu (rozsudky Gysbrechts a Santurel Inter, C-205/07, EU:C:2008:730, bod 33, a Komise v. Belgie, C-421/12, EU:C:2014:2064, bod 63).

34 Zaprvé je proto třeba zkoumat, zda harmonizace provedená touto směrnicí, zejména v jejích článcích 3 a 5, má taxativní povahu.

35 Za tímto účelem je povinností Soudního dvora vyložit tato ustanovení nejen s ohledem na jejich znění, ale rovněž s ohledem na jejich kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž jsou součástí (viz rozsudek Sneller, C-442/12, EU:C:2013:717, bod 21 a citovaná judikatura).

36 Z bodů 1 až 3 a 7 odůvodnění směrnice 94/11 vyplývá, že má za cíl přesně definovat jednotlivé prvky společného systému označování obuvi, aby se zabránilo problémům vyplývajícím z rozdílnosti vnitrostátních právních předpisů v této oblasti, které vytvářejí nebezpečí překážek obchodu v rámci Unie. Harmonizace těchto právních předpisů je považována za vhodnou cestu k odstranění překážek volného obchodu, jelikož tohoto cíle nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni jednotlivých členských států.

37 Jak generální advokátka uvádí v bodech 58 a 59 svého stanoviska, jsou-li články 1 a 4 směrnice 94/11 vykládány ve spojení s přílohou I této směrnice, je zjevné, že směrnice zde nestanoví minimální požadavky, pokud jde o označování materiálů použitých v hlavních částech obuvi, nýbrž taxativní pravidla. Členské státy proto nejsou oprávněny přijmout přísnější požadavky.

38 I když je pravdou, že podle článku 5 uvedené směrnice členské státy mohou umožnit, aby „k informacím požadovaným touto směrnicí“ byly „připojeny dodatečné textové informace“, nic to nemění na tom, že podle téhož článku 5 členské státy nesmějí „v souladu s článkem 3 [...] zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky této směrnice, na trh“.

39 Z doslovného výkladu uvedených článků 3 a 5 ve světle cílů směrnice 94/11 vyplývá, že tato směrnice provádí úplnou harmonizaci, pouze pokud jde o obsah povinností týkajících se označování materiálů používaných v hlavních částech obuvi, které, jsou-li splněny, aktivují zákaz, aby členské státy bránily uvádění těchto výrobků na trh.

40 Vzhledem k těmto úvahám musí být vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení, pokud se týká označování kožených částí obuvi pocházejících z jiných členských států nebo již propuštěné do volného oběhu na území Unie, posuzována výlučně s ohledem na ustanovení směrnice 94/11, a nikoli na ustanovení primárního práva.

41 Pokud jde zadruhé o posouzení z hlediska směrnice 94/11, je třeba připomenout, že se opatření stanovená pro liberalizaci obchodu mezi členskými státy, jakým je směrnice 94/11, obdobně použijí jak na výrobky pocházející ze členských států, tak i na výrobky pocházející ze třetích zemí, které byly propuštěny do volného oběhu v Unii. V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že, pokud jde o volný

pohyb zboží uvnitř Unie, výrobky propuštěné do volného oběhu jsou s konečnou platností a zcela stavěny na roveň výrobkům pocházejícím z členských států (v tomto smyslu viz rozsudek Tezi Textiel v. Komise, 59/84, EU:C:1986:102, bod 26).

42 Podle článku 3 této směrnice „nesmějí členské státy zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky této směrnice na označování, na trh uplatňováním neharmonizovaných vnitrostátních předpisů upravujících označování některých druhů obuvi nebo obuvi všeobecně“.

43 Podle článku 4 směrnice 94/11 a její přílohy I označování tohoto typu výrobků musí pouze poskytovat informace o materiálu použitém na jejich výrobu (useň, povrstvená useň, textilie nebo ostatní materiály). Povinnost uvádět zemi původu kůže, jakou je povinnost uložená právní úpravou dotčenou v původním řízení, tak není touto směrnicí stanovena.

44 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již, pokud jde o výklad článku 34 SFEU rozhodl, že údaje nebo označení původu, jakými jsou údaje a označení dotčené v původním řízení, mají za cíl umožnit spotřebitelům rozlišit mezi vnitrostátními výrobky a výrobky dovezenými a dát jim tak možnost uplatnit své případné předsudky proti cizím výrobkům. Uvnitř jednotného vnitřního trhu požadavek označení původu nejenže činí obtížnějším odbyt produkce jiných členských států v příslušných odvětvích do daného členského státu, nýbrž má za následek i zbrzdění hospodářského prolínání v rámci Unie znevýhodňováním prodeje zboží vyrobeného díky rozdělení práce mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Spojené království, 207/83, EU:C:1985:161, bod 17).

45 Kromě toho z judikatury týkající se téhož ustanovení vyplývá, že takové jazykové požadavky, jakými jsou jazykové požadavky stanovené právní úpravou členského státu dotčenou v původním řízení, představují překážku obchodu v Unii, jelikož výrobky pocházející z jiných členských států musí mít různá označení způsobující dodatečné náklady na úpravu a balení (rozsudek Colim, C-33/97, EU:C:1999:274, bod 36).

46 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba na první a třetí otázku odpovědět tak, že články 3 a 5 směrnice 94/11 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, jakými jsou předpisy dotčené v původním řízení, které mimo jiné zakazují uvádění na trh kožených částí obuvi, které pocházejí z jiných členských států nebo ze třetích zemí a v posledně uvedeném případě již byly uvedeny na trh v jiném členském státě nebo v dotyčném členském státě, pokud tyto výrobky neobsahují údaj týkající se jejich země původu.

*K druhé a čtvrté otázce*

47 Podstatou druhé a čtvrté předběžné otázky předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda články 34 SFEU až 36 SFEU a články 3 a 5 směrnice 94/11 musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, jakými jsou předpisy dotčené v původním řízení, které mimo jiné zakazují uvádění kožených částí obuvi pocházejících ze třetích zemí, které dosud nebyly legálně uvedeny na trh na území Unie, pokud tyto výrobky neobsahují označení týkající se země původu.

48 Při použití týchž výrazů, jaké použil předkládající soud, se tyto otázky týkají kožených částí obuvi pocházejících ze třetích zemí a doposud nepropuštěné do volného oběhu na území Unie, tedy včetně italského území.

49 V tomto ohledu je zaprvé třeba připomenout, že v souladu s článkem 28 SFEU je zakázáno ukládání vývozních a dovozních cel a všech poplatků s rovnocenným účinkem mezi členskými státy, přičemž tento zákaz se týká „výrobků, které pocházejí z členských států“, jakož i „těch výrobků pocházejících ze třetích zemí, které jsou v členských státech ve volném oběhu“.

50 Podle článku 29 SFEU se za výrobky ve volném oběhu v členském státě pokládají ty výrobky, které pocházejí ze třetích zemí, u kterých byly v tomto členském státě splněny dovozní náležitosti a zaplacena cla a poplatky s rovnocenným účinkem a u kterých nedošlo k plnému ani částečnému navrácení těchto cel a poplatků.

51 Z předkládacího rozhodnutí a vnitrostátního spisu se však jeví, že dotčené výrobky byly uváděny na trh v Itálii, a tudíž, že již byly propuštěny do volného oběhu na území Unie ve smyslu článku 29 SFEU.

52 Je však třeba na jedné straně zdůraznit, že pro takové výrobky zůstává odpověď Soudního dvora na druhou a třetí otázku uvedená v bodech 32 až 46 tohoto rozsudku použitelná.

53 Na druhé straně, jelikož se druhá a třetí otázka výslovně týkají výrobků, které ještě nebyly propuštěny na území Unie, z toho vyplývá, že otázky mají hypotetickou povahu.

54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr může odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jedná-li se o hypotetický problém, nebo když Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek Stark, C-293/10, EU:C:2011:355, bod 25 a citovaná judikatura).

55 Je proto třeba konstatovat, že druhá a čtvrtá otázka jsou nepřípustné.

*K páté a šesté otázce*

56 Podstatou páté a šesté otázky předkládajícího soudu je, zda článek 60 celního kodexu Unie musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, jakými jsou předpisy dotčené v původním řízení.

57 Úvodem je třeba poznamenat, že i když soud požaduje výklad článku 60 celního kodexu Unie, tento článek bude platný až od 1. května 2016. Je proto třeba rozhodnout o výkladu článku 24 nařízení č. 2913/92, který byl platný v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení, jenž má v podstatě shodný obsah s obsahem tohoto článku 60.

58 Podle článku 24 nařízení č. 2913/92, za účelem stanovení dovozního nebo vývozního cla, „zboží, na jehož výrobě se podílely dvě nebo více zemí, pochází ze země, kde došlo k poslednímu podstatnému hospodářsky zdůvodněnému zpracování nebo opracování“.

59 Toto ustanovení poskytuje společnou definici pojmu původu zboží, která představuje nepostradatelný prostředek k zajištění jednotného uplatňování společného celního sazebníku, jakož i všech dalších přijatých opatření, pro dovoz nebo vývoz zboží, Unií nebo členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek Gesellschaft für Überseehandel, 49/76, EU:C:1977:9, bod 5).

60 Z toho na jedné straně vyplývá, že se toto ustanovení netýká obsahu informací určených spotřebitelům prostřednictvím označování obuvi.

61 Na druhé straně, jak tvrdí Komise, jelikož čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 nestanoví žádné kritérium umožňující definovat původ výrobku podle místa „posledního podstatného zpracování nebo opracování“ ve smyslu článku 24 nařízení č. 2913/92, je třeba konstatovat, že předkládací rozhodnutí neumožňuje identifikovat souvislost mezi výkladem tohoto článku 24 a řešením, které je třeba učinit ve sporu v původním řízení.

62 Jelikož odpověď Soudního dvora na pátou a šestou otázku není relevantní pro řešení sporu v původním řízení, je třeba konstatovat, že vzhledem k judikatuře uvedené v bodě 54 tohoto rozsudku jsou tyto otázky nepřípustné.

## K nákladům řízení

63 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

**Články 3 a 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/11/ES ze dne 23. března 1994 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se označování materiálů používaných v hlavních částech obuvi prodávané spotřebiteli musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, jakými jsou předpisy dotčené v původním řízení, které mimo jiné zakazují uvádění na trh kožených částí obuvi, které pocházejí z jiných členských států nebo ze třetích zemí a v posledně uvedeném případě již byly uvedeny na trh v jiném členském státě nebo v dotyčném členském státě, pokud tyto výrobky neobsahují údaj týkající se jejich země původu.**

Podpisy.